

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

[σε υπόθεση υπαγόμενη από 16/9/2020 στην αρμοδιότητα του Τρίτου Τμήματος]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Ιανουαρίου 2018, με την ακόλουθη σύνθεση: Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Θεολογία Γναρδέλλη (εισηγήτρια) και Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Σύμβουλοι, Ευφροσύνη Παπαδημητρίου και Ιωάννα Ρούλια, Πάρεδροι (με συμβουλευτική ψήφο).

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Αντεπίτροπος της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Ιωάννης Κάρκαλης, ως νόμιμος αναπληρωτής του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας, ο οποίος είχε κώλυμα.

Γραμματέας: Γεώργιος Σαλαπάτας, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από ... (με ΑΒΔ ...) έφεση:

Της ... , η οποία παραστάθηκε μετά της πληρεξουσίας δικηγόρου της Αλεξάνδρας Στίγκα (ΔΣΑ/24115),

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπεί νόμιμα ο Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Παναγιώτη Λαμπρόπουλου, και

κατά της ... πράξης της 42^{ης} Διεύθυνσης (Τμήμα Β) της Γενικής Διεύθυνσης Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Την πληρεξούσια δικηγόρο της εκκαλούσας, η οποία, αφού αναφέρθηκε στο δικόγραφο της έφεσης, το περιεχόμενο του οποίου ανέπτυξε και προφορικά στο ακροατήριο, ζήτησε την παραδοχή της έφεσης.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε να απορριφθεί η έφεση. Και

Τον Αντεπίτροπο της Επικρατείας, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της έφεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε σύμφωνα με τον νόμο

Αποφάσισε τα εξής:

1. Με την υπό κρίση έφεση, όπως οι λόγοι αυτής αναπτύσσονται με το νομίμως κατατεθέν στις ..., από ... , υπόμνημα, η εκκαλούσα, πρώην τακτικός υπάλληλος του Υπουργείου Παιδείας (καθηγήτρια), στρέφεται κατά της ... πράξης της 42^{ης} Διεύθυνσης (Τμήμα Β) της Γενικής Διεύθυνσης Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (ΓΛΚ), με την οποία απορρίφθηκε αίτησή της για κανονισμό σε αυτήν σύνταξης, με την αιτιολογία ότι ο χρόνος υπηρεσίας της ως τακτικής υπαλλήλου στο Υπουργείο Παιδείας από ... έως ... (έτη 26-01-00), κατά τη διάρκεια του οποίου ελάμβανε ταυτόχρονα τις αποδοχές ενεργείας της θέσης της και σύνταξη κατά μεταβίβαση από το «Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων» λόγω θανάτου του συζύγου της, δεν υπολογίζεται συντάξιμος.

2. Η ένδικη έφεση, για την οποία έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. τα ..., σειράς Α', ειδικά έντυπα γραμμάτια του Δημοσίου), έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς τη βασιμότητά της.

3. Στον Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ.166/2000 και ήδη π.δ.169/2007 Α' 210- εφεξής «ΣΚ»), στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 58 [άρθρα 1, 2 (όπως αντικ. με το άρθρο 1 του ν.δ. 1209/1972), 3, 4, 5 και 6 του ν.δ. 641/1970, όπως αντικ. από το άρθρα 6 παρ. 1 του ν. 1379/1983 και 17 παρ. 1 του ν. 1489/1984], ορίζονται τα εξής: «1. Ο χρόνος υπηρεσίας των συνταξιούχων του δημοσίου γενικά που υπηρετούν ή προσλαμβάνονται σε θέσεις του δημοσίου τομέα, που ορίζεται στην παρ. 6 του άρθρου 1 του ν. 1256/1982 και λαμβάνουν σύνταξη και αποδοχές συγχρόνως, δεν αναγνωρίζεται ως συντάξιμος ούτε από το δημόσιο ούτε και από άλλους ασφαλιστικούς φορείς. Η προηγούμενη διάταξη δεν ισχύει όταν η σύνταξη είναι προσωπική ή πολεμική ή στρατιωτική που εξομοιώνεται με πολεμική ή γενικά σύνταξη παθόντος στην Υπηρεσία και εξαιτίας της Υπηρεσίας. 2. Το συντάξιμο του χρόνου του πρώτου εδαφίου της προηγούμενης παραγράφου δεν αίρεται αν ο συνταξιούχος περιορισθεί στη λήψη μόνο των αποδοχών, οπότε αναστέλλεται η καταβολή της σύνταξης. Η αναστολή

της καταβολής της σύνταξης, καθώς και η επαναχορήγησή της, γίνεται ύστερα από αίτηση του δικαιούχου στην αρμόδια υπηρεσία και αρχίζει από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης». Περαιτέρω, στην παρ. 7α του ίδιου ως άνω άρθρου, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 6 παρ. 2 του ν.1379/1983, ορίζεται: «Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων έχουν εφαρμογή και για τους λοιπούς συνταξιούχους του δημόσιου τομέα που ορίζεται στην παρ. 6 του άρθρου 1 του ν. 1256/1982, οι οποίοι υπηρετούν ή προσλαμβάνονται σε θέσεις του τομέα αυτού».

4. Ο ν.1256/1982 «Για την πολυθεσία, την πολυαπασχόληση και την καθιέρωση ανωτάτου ορίου απολαβών στο δημόσιο τομέα. ...» (Α' 65), ορίζει στο άρθρο 1 παρ. 6: «Η αληθινή έννοια της παρ. 1 του άρθρου 9 του ν. 1232/1982 για την “επαναφορά σε ισχύ, τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων του ν. δ/τος 4352/1964 και άλλες διατάξεις” είναι ότι στο δημόσιο τομέα περιλαμβάνονται όλοι οι κρατικοί φορείς ανεξάρτητα από το καθεστώς δημοσίου ή ιδιωτικού ή μικτού δικαίου που τις διέπει ήτοι : α) οι Κρατικές ή Δημόσιες υπηρεσίες, όπως εκπροσωπούνται από το νομικό πρόσωπο του Δημοσίου, β) οι Κρατικοί ή Δημόσιοι Οργανισμοί σαν κρατικά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, γ) οι Κρατικές ή Δημόσιες και παραχωρηθείσες επιχειρήσεις ..., δ) ..., ε) οι Τραπεζικές και άλλες ανώνυμες εταιρείες στις οποίες είτε τα κατά τις προηγούμενες περιπτώσεις νομικά πρόσωπα έχουν το σύνολο ή την πλειοψηφία των μετοχών του εταιρικού κεφαλαίου είτε έχουν κρατικό προνόμιο ή κρατική επιχορήγηση, όπως η Τράπεζα της Ελλάδος, η Αγροτική Τράπεζα, η Εθνική Τράπεζα, ... στ) ... ζ)... Οι θυγατρικές ανώνυμες εταιρείες των πιο πάνω Νομικών Προσώπων των εδ. α' - στ' αυτής της παραγράφου που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτά.». Ακολούθως, με τις διατάξεις του άρθρου 51 του ν.1892/1990 «Για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη και άλλες διατάξεις» (Α' 101) επαναοριοθετήθηκε ο δημόσιος τομέας, ο οποίος πλέον περιλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 1 αυτού, «α. Τις κάθε είδους δημόσιες υπηρεσίες, που υπάγονται στο νομικό πρόσωπο του Δημοσίου και εκπροσωπούνται από αυτό. β. Τα κάθε είδους ν.π.δ.δ., εξαιρουμένων των Χρηματιστηρίων Αξιών ... γ. ... δ. Τις Τράπεζες που ανήκουν στο νομικό πρόσωπο του Δημοσίου, είτε στο σύνολό τους είτε κατά πλειοψηφία...». Περαιτέρω, στο άρθρο 6 παρ. 16 του ν.2227/1994 «Αύξηση των συντάξεων του Δημοσίου και άλλες διατάξεις» (Α' 129) ορίζεται: «Οι διατάξεις ... των άρθρων 6 του ν. 1379/1983 (ΦΕΚ 101 Α') και 17 του ν. 1489/1984 (ΦΕΚ 170 Α') εξακολουθούν να ισχύουν και μετά την επαναοριοθέτηση του δημοσίου τομέα, για την εφαρμογή δε των διατάξεων αυτών ως δημόσιος τομέας νοείται πάντοτε αυτός που ορίζεται στην παρ. 6 του άρθρου 1 του ν.

1265/1982 (ΦΕΚ 65 Α'), έστω και αν ορισμένες υπηρεσίες δεν περιλαμβάνονται στον τομέα αυτόν, κατόπιν των διατάξεων του άρθρου 51 του ν. 1892/1990 (ΦΕΚ 101 Α') ή άλλων διατάξεων που ισχύουν ή θα ισχύσουν μελλοντικά».

5. Με τη διάταξη του άρθρου 58 παρ. 1 του ΣΚ θεσπίζεται γενικός συνταξιοδοτικός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο οι συνταξιούχοι του Δημοσίου και οι συνταξιούχοι του δημόσιου τομέα, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 του ν.1256/1982, οι οποίοι υπηρετούν ή προσλαμβάνονται ως υπάλληλοι του Δημοσίου και λαμβάνουν συγχρόνως τόσο τις αποδοχές της θέσης τους όσο και τη σύνταξή τους (από ίδιο δικαίωμα ή κατά μεταβίβαση) δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τον χρόνο εργασίας τους ως συντάξιμο, εκτός εάν με αίτησή τους προς την αρμόδια υπηρεσία ζητήσουν την αναστολή καταβολής της σύνταξής τους και περιοριστούν στη λήψη μόνο αποδοχών ενεργείας (ΕλΣ Ολ. 2482/2011) ή εάν επιστρέψουν τη σύνταξη που έλαβαν (ΕλΣ Ολ. 424/2018, 25/2010, 1939/2009).

6. Με την ανωτέρω ρύθμιση, επιδιώκεται ο περιορισμός της πολυθεσίας και της πολυαπασχόλησης στο πλαίσιο του δημοσίου τομέα (ΕλΣ Ολ. 3431/2009) και η διασφάλιση ενός δίκαιου και βιώσιμου συνταξιοδοτικού συστήματος, με την αποφυγή της υπέρμετρης επιβάρυνσης του κρατικού προϋπολογισμού και των προϋπολογισμών των ασφαλιστικών ταμείων λόγω της σωρευτικής καταβολής συντάξεων και αποδοχών ενεργείας στα ίδια πρόσωπα, ενόψει της αρχής της δημοσιονομικής βιωσιμότητας (πρβλ. ΕλΣ Ολ. 1939/2009, 1266/2007), επιδιώκεται δηλαδή η εξυπηρέτηση σκοπών γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος (ΕλΣ Ολ. 424/2018).

7. Ο θεσπισθείς με τη διάταξη του άρθρου 58 παρ. 1 του ΣΚ περιορισμός, όσον αφορά το συντάξιμο του χρόνου υπηρεσίας των προσώπων που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής της, δεν αντίκειται στις προστατευτικές της περιουσίας διατάξεις του άρθρου 1 του 1ου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Και τούτο, διότι συναρτάται με την παράλληλη κατοχή από τον συνταξιούχο και θέσης στο δημόσιο και την απόληψη από τη θέση αυτή αποδοχών, ενώ, περαιτέρω, ο συνταξιούχος του δημόσιου τομέα έχει ήδη εξασφαλίσει την υπαγωγή του σε καθεστώς σύνταξης, που καλύπτει και άλλες παροχές κοινωνικής ασφάλισης, όπως την υγειονομική περίθαλψη, και, ως εκ τούτου, δεν τίθεται ζήτημα απώλειας των στοιχειωδών μέσων βιοπορισμού του και διακινδύνευσης της αξιοπρεπούς διαβίωσής του, ενώ απολαμβάνει καθ' όλη τη διάρκεια του κρίσιμου χρονικού διαστήματος τα ωφέληματα από τη σωρευτική καταβολή αποδοχών

ενεργείας. Απόκειται δε στη βούληση του ιδίου του συνταξιούχου να επιλέξει είτε την παράλληλη λήψη αποδοχών και σύνταξης, είτε την αναστολή της καταβολής της σύνταξής του κατά το άρθρο 58 παρ. 2 του ΣΚ, είτε την επιστροφή των συντάξεων που έλαβε συγχρόνως με αποδοχές, κατά το άρθρο 96 του ΣΚ, προκειμένου να αναγνωριστεί ως συντάξιμος ο χρόνος υπηρεσίας του στο δημόσιο. Εν όψει των ανωτέρω, ο εν λόγω περιορισμός δεν παρίσταται δυσανάλογος σε σχέση με τον υπηρετούμενο σκοπό δημοσίου συμφέροντος και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά αθέμιτη στέρηση περιουσιακού δικαιώματος (ΕλΣ Ολ. 424/2018, 992/2015 όπου και ειδικότερη γνώμη).

8. Για την εφαρμογή της ρύθμισης του άρθρου 58 παρ. 1 του ΣΚ, ως δημόσιος τομέας νοείται κατά ρητή επιταγή του νομοθέτη (βλ. τη γνησίως ερμηνευτική διάταξη του άρθρου 6 παρ. 16 του ν.2277/1994), ο δημόσιος τομέας που προσδιορίζεται με το άρθρο 1 παρ. 6 του ν.1256/1982, όπως αυτό ίσχυε προ της επαναοριοθέτησης του δημόσιου τομέα με το ν.1892/1990, με την έννοια της συνδρομής των κριτηρίων οριοθέτησής του που τίθενται στην ως άνω διάταξη (ΕλΣ Ολ. 752/2010, 510/2009, 395/2007). Εκ τούτων παρέπεται ότι ο φορέας που υπαγόταν μεν αρχικά στον δημόσιο τομέα, διότι συνέτρεχαν σ' αυτόν οι προϋποθέσεις υπαγωγής του, όπως καθορίζονται στο ν.1256/1982, αλλά στη συνέχεια έπαψε να πληροί τις προϋποθέσεις αυτές, εξέρχεται από του χρονικού σημείου κατά το οποίο εξέλειψαν οι ανωτέρω προϋποθέσεις του δημόσιου τομέα και δεν διατηρείται εντός αυτού εκ μόνου του λόγου ότι στο παρελθόν είχε υπαχθεί σ' αυτόν. Ειδικώς, οι ανώνυμες τραπεζικές εταιρείες και οι θυγατρικές τους, πέραν αυτών τις οποίες ο νομοθέτης το 1982, ρητά υπάγει στον δημόσιο τομέα με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 6 ε και μέχρι την επαναοριοθέτηση του δημόσιου τομέα το 1990, υπάγονται στον δημόσιο τομέα για την εφαρμογή της ως άνω διάταξης του ΣΚ, εφόσον συντρέχει έστω και μία από τις τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 6 ν.1256/1982, δηλαδή (α) εάν το σύνολο ή πλειοψηφία των μετοχών του εταιρικού κεφαλαίου ανήκει στο Δημόσιο, σε ν.π.δ.δ. ή σε δημόσιες επιχειρήσεις (παρά το γεγονός ότι μετά την επαναοριοθέτηση του δημοσίου τομέα με το άρθρο 51 του ν.1892/1990, σ' αυτόν υπάγονται μόνο οι τράπεζες που ανήκουν στο δημόσιο είτε στο σύνολό του είτε κατά πλειοψηφία), (β) εάν έχουν κρατικό προνόμιο ή (γ) εάν έχουν κρατική επιχορήγηση. Περαιτέρω, κατά τα ανωτέρω γενόμενα δεκτά, δεν είναι νοητό μια ανώνυμη τραπεζική εταιρεία αι η θυγατρική της, η οποία κατά το έτος 1982 υπαγόταν στον δημόσιο τομέα λόγω της συνδρομής κάποιου από τα ανωτέρω κριτήρια, να θεωρείται κατά πλάσμα δικαίου ότι υπάγεται εσαεί σ' αυτόν, έστω και αν

μεταγενέστερα δεν υφίσταται πλέον κανένας σύνδεσμος αυτής με τον δημόσιο τομέα. Προκειμένου δε να διαπιστωθεί εάν συνταξιούχος από ίδιο δικαίωμα ή κατά μεταβίβαση φέρει την ιδιότητα του «συνταξιούχου του δημοσίου τομέα», με συνέπεια τη μη αναγνώριση ως συντάξιμου του χρόνου υπηρεσίας που παρέχεται μετά τη συνταξιοδότησή του, θα πρέπει να ερευνάται η συνδρομή των ανωτέρω κριτηρίων κατά τον χρόνο που αποκτά την ιδιότητα αυτή κατά τα ισχύοντα για τον κάθε φορέα (ΕλΣ Ολ. 424/2018).

9. Στην υπό κρίση υπόθεση, από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Η εκκαλούσα, η οποία γεννήθηκε στις ..., υπηρέτησε ως τακτική υπάλληλος (καθηγήτρια) στο Υπουργείο Παιδείας από ... έως ..., οπότε και απολύθηκε από την υπηρεσία λόγω παραίτησης. Στις ... απεβίωσε ο σύζυγός της, υπάλληλος της Εθνικής Ασφαλιστικής, και, με την από ... απόφαση του Διευθυντή του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων, κανονίστηκε στην εκκαλούσα σύνταξη κατά μεταβίβαση, την οποία αυτή εισέπραττε από ... μέχρι τις ..., ημερομηνία εξόδου της από την ενεργό υπηρεσία. Στη συνέχεια, αίτησή της για κανονισμό σε αυτήν σύνταξης απορρίφθηκε με τη ... πράξη της 42^{ης} Διεύθυνσης του ΓΛΚ, με την αιτιολογία ότι ο χρόνος υπηρεσίας της ως τακτικής υπαλλήλου στο Υπουργείο Παιδείας από ... έως ... (έτη 26-01-00), κατά τη διάρκεια του οποίου ελάμβανε συγχρόνως τις αποδοχές ενεργείας της θέσης της και σύνταξη κατά μεταβίβαση από το ως άνω Ταμείο, λόγω θανάτου του συζύγου της, δεν υπολογίζεται συντάξιμος. Ήδη, με την ένδικη έφεση και για τους λόγους που αναφέρονται σε αυτή, όπως αυτοί αναλύονται στο από ... υπόμνημά της, η εκκαλούσα στρέφεται κατά της ανωτέρω πράξης του ΓΛΚ και ζητεί την ακύρωσή της. Ειδικότερα, προβάλλει ότι η Εθνική Ασφαλιστική στερούνταν πάντοτε των θεμελιωδών χαρακτηριστικών του «δημόσιου ή κρατικού φορέα», καθώς δεν ελάμβανε κρατική επιχορήγηση, δεν εξυπηρετούσε δημόσιο σκοπό, ούτε έφερε τον χαρακτήρα της «καθολικότητας» ή του δημοσίου συμφέροντος, κρίσιμο δε στοιχείο για την ένταξη στον δημόσιο τομέα είναι η ύπαρξη κρατικού προνομίου ή κρατικής επιχορήγησης, η επιδότηση ή χρηματοδότηση, καθώς και η συμμετοχή κυβερνητικών παραγόντων, και συνεπώς τα νομικά πρόσωπα και οι ανώνυμες εταιρείες, όπως η Εθνική Ασφαλιστική, που δεν συγκεντρώνουν τις εν λόγω ιδιότητες, δεν θεωρούνται ως ανήκουσες στον δημόσιο τομέα, πολλώ δε μάλλον όταν και η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας δεν ανήκει στον δημόσιο τομέα, καθώς απώλεσε αυτή την ιδιότητα. Προς επίρρωση δε των ισχυρισμών της επικαλείται και προσκομίζει με το ως άνω υπόμνημα α) την από ...

βεβαίωση της Διεύθυνσης Γραμματείας ΔΣ & Εξυπηρέτησης Μετόχων ΕΤΕ, σύμφωνα με την οποία «το αθροιστικό ποσοστό συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου, των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και των δημοσίων επιχειρήσεων στη Μετοχική σύνθεση της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, κατά τα έτη 1990 έως και 2005, δεν υπερέβη το 50% του Μετοχικού της Κεφαλαίου», β) την .. βεβαίωση της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας, σύμφωνα με την οποία «... δεν γνωρίζουμε να υπήρχε Ελληνικός νόμος βάσει του οποίου η Τράπεζα δικαιούνταν, κατά την περίοδο 1.8.1990 και εφεξής, κρατικής επιχορήγησης ή απολάμβανε κρατικού προνομίου» και γ) το από ... γνωμοδοτικό σημείωμα δύο Καθηγητών ΑΕΙ, σύμφωνα με το συμπέρασμα του οποίου «... όπου στην κείμενη νομοθεσία γίνεται αναφορά σε νομικά πρόσωπα του δημόσιου τομέα του Ν. 1256/1982, τούτο δεν αφορά την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, εφόσον και καθόσον οι προϋποθέσεις της κρινομένης διατάξεως (του άρθρου 1 παρ. 6 του ν.1256/1982) εξακολουθούν να μη συντρέχουν στην περίπτωση της».

10. Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στις προηγούμενες σκέψεις 3-8, νομίμως απορρίφθηκε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 58 παρ. 1 και 7α του ΣΚ, το αίτημα της εκκαλούσας για κανονισμό σε αυτήν σύνταξης, εφόσον το χρονικό διάστημα από 1.8.1985 έως 31.8.2011, κατά το οποίο αυτή ελάμβανε συγχρόνως τις αποδοχές της θέσης της ως εκπαιδευτικού και σύνταξη κατά μεταβίβαση από το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων, δεν είναι συντάξιμο. Τούτο δε διότι, κατά τον χρόνο που η εκκαλούσα απέκτησε την ιδιότητα του κατά μεταβίβαση συνταξιούχου του δημοσίου, ήτοι κατά την ημερομηνία θανάτου του συζύγου της, στις 31.7.1985, η Εθνική Τράπεζα συμπεριλαμβανόταν ρητά στις τραπεζικές εταιρείες που απαριθμούνται στο άρθρο 1 παρ. 6 ε του ν.1256/1982, ως υπαγόμενες στον δημόσιο τομέα, στον οποίο, σύμφωνα με την παρ. 6 ζ, υπαγόταν και η θυγατρική αυτής Εθνική Ασφαλιστική - η οποία ιδρύθηκε το 1891 με κύριο μέτοχο την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας - και συνεπώς η απαγόρευση, που θεσπίζεται με τις προαναφερόμενες στη σκέψη 3 συνταξιοδοτικές διατάξεις, ισχύει και για την εκκαλούσα, η οποία κατέστη κατά μεταβίβαση συνταξιούχος του οικείου ασφαλιστικού φορέα (Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων), βάσει υπηρεσίας που παρασχέθηκε από τον αποβιώσαντα σύζυγό της στην Εθνική Ασφαλιστική. Είναι δε αδιάφορο αν η Εθνική Ασφαλιστική εξακολουθούσε να υπάγεται ή μη στον δημόσιο τομέα καθόλο το χρονικό διάστημα κατά το οποίο η εκκαλούσα ελάμβανε συγχρόνως την κατά μεταβίβαση σύνταξή της

από το ως άνω Ταμείο και τις αποδοχές της θέσης της στο Υπουργείο Παιδείας, απορριπτομένων ως αλυσιτελών των ισχυρισμών της, δεδομένου ότι, σύμφωνα με όσα προεκτέθησαν στη σκέψη 8, για να διαπιστωθεί εάν συνταξιούχος από ίδιο δικαίωμα ή κατά μεταβίβαση φέρει την ιδιότητα του «συνταξιούχου του δημοσίου τομέα», με συνέπεια τη μη αναγνώριση ως συντάξιμου του χρόνου υπηρεσίας που παρέχεται μετά τη συνταξιοδότησή του, θα πρέπει να ερευνάται η υπαγωγή ή μη του συγκεκριμένου φορέα στον δημόσιο τομέα κατά τον χρόνο που ο συνταξιούχος αποκτά την ιδιότητα αυτή και σύμφωνα με τα ισχύοντα, κατά τον χρόνο αυτό, για τον κάθε φορέα (ΕλΣ Ολ. 424/2018). Απορριπτέοι ως αβάσιμοι είναι και οι ισχυρισμοί της εκκαλούσας περί παραβίασης του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθόσον ο περιορισμός που τίθεται με τις ως άνω διατάξεις του ΣΚ, για εκείνον που, ενώ υπηρετεί σε θέση του δημόσιου τομέα, λαμβάνει και σύνταξη από υπηρεσία που έχει προσφερθεί σε θέση του τομέα αυτού, δεν συνιστά αθέμιτη στέρηση απονεμηθείσας σύνταξης, ενώ απόκειται στη βούληση του ίδιου του συνταξιούχου να επιλέξει, είτε την παράλληλη αυτή λήψη αποδοχών και σύνταξης, με απώτερη συνέπεια να μην αναγνωριστεί ως συντάξιμος ο χρόνος υπηρεσίας του στον δημόσιο τομέα, κατά τον οποίο ελάμβανε αποδοχές και σύνταξη από τον τομέα αυτό, είτε την αναστολή καταβολής της σύνταξής του κατά το άρθρο 58 παρ. 2 του ΣΚ, ή την επιστροφή των συντάξεων που έλαβε, κατά το άρθρο 96 του ίδιου Κώδικα, προκειμένου να αναγνωριστεί ως συντάξιμος ο χρόνος υπηρεσίας του στον δημόσιο τομέα. Τέλος, αλυσιτελώς, άλλως προώρως, προβάλλονται από την αιτούσα οι ισχυρισμοί της περί αντίθεσης, της αναζήτησης μετά την πάροδο μεγάλου χρονικού διαστήματος συνταξιοδοτικών παροχών, με τις αρχές της χρηστής και εύρυθμης διοίκησης, ενόψει της καλοπιστίας της, της εύλογης, σταθερής και δικαιολογημένης πεποίθησης που της δημιουργήθηκε από τη συμπεριφορά των αρμόδιων κρατικών οργάνων και των οργάνων του ασφαλιστικού φορέα της Εθνικής Ασφαλιστικής, ότι edικαιούτο τα ποσά των συντάξεων, αλλά και ενόψει των συνθηκών της προσωπικής, οικογενειακής και οικονομικής της κατάστασης, δεδομένου ότι όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί θα μπορούσαν ενδεχομένως να προβληθούν από την εκκαλούσα στην περίπτωση που αυτή, προκειμένου να αναγνωριστεί ως συντάξιμος ο χρόνος υπηρεσίας της στον δημόσιο τομέα ως εκπαιδευτικού, επιλέξει την, σύμφωνα με το άρθρο 96 του ΣΚ, επιστροφή των συντάξεων που έλαβε κατά την ως άνω χρονική περίοδο, επιλογή που επαφίεται στη βούλησή της, όπως ορθώς της υποδεικνύει και η προσβαλλόμενη πράξη του ΓΛΚ.

11. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση έφεση να απορριφθεί ως αβάσιμη και να διαταχθεί η κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Δημοσίου (άρθρο 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.4129/2013).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την έφεση. Και

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Δημοσίου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 23 Μαΐου 2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΓΝΑΡΔΕΛΛΗ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 21/1/21.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ